

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215655
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7712215655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Bystrianskej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grôsslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 10. 12. 2014, č.k. 16C/174/2012-54 a uzneseníu Okresného súdu Michalovce zo dňa 21. 04. 2015 č.k. 16C/174/2012-78 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvého stupňa alebo súd“) rozsudkom označeným v záhlaví zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Michalovce v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7Er/443/2011, ktorý spočíva v tom, že súd nerozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len Exek. poriadok). Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že v konaní na tomto súde vedenom pod sp. zn. 7Er/443/2011 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého doručená súdu dňa 16.8.2011. V návrhu oprávnený - Pohotovosť s.r.o. Bratislava, Pribinová 25, požiadal o vykonanie exekúcie proti povinnému P. F., na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, zo dňa 9. 5. 2011, sp. zn.: SR02278/11, ktorý nadobudol právoplatnosť 30. 5. 2011 a vykonateľnosť 2. 6. 2011. Týmto rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému, ako žalobcovi, sumu 1140,87 eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 1140,87 eur s príslušenstvom. K žiadosti je pripojený návrh na vykonanie exekúcie, zmluva o úvere. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá uznesením zo dňa 12. 9. 2011.

Súd prvého stupňa vec právne posudzoval podľa ustanovení §§ 3,5,6,9,4,11,15,17 a 19 zák. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca sa domáhal náhrady škody z toho dôvodu, že súd nevydal poverenie v 15 dňovej lehote určenej v ustanovení § 44 ods. 1, 2 Exekučného

poriadku, a preto žalobca tvrdil, že vznikli prieťahy v exekučnom konaní. Z exekučného spisu mal súd prvého stupňa za preukázané, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnuté 12. 9. 2011 v lehote, zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia, nakoľko žiadosť nemala všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon. Žiadosť bola doručená 16. 8. 2011, a rozhodnuté o nej bolo 12. 9. 2011, avšak nie z dôvodu nečinnosti exekučného súdu, ale pre nedostatky samej žiadosti o udelenie poverenia. Lehota 15 dní podľa zákona plynie iba od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, ktorá nemá žiadne vady. Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a preto nie je daný ani samotný základ jeho nároku. Súd prvého stupňa sa z uvedeného dôvodu nezoberal správnosťou vyčíslenia výšky náhrady škody, či výšky nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požadoval a návrh, ako neopodstatnený, zamietol. Zároveň konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Aj keď v žalobe tvrdil, že požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku, do spisu o tom nepredložil žiadny dôkaz. Žalovaná nepoprela, že jej žalobcom bol návrh na predbežné prerokovanie doručený, avšak tvrdila, že vykazoval množstvo nedostatkov, spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií, týkajúcich sa výšky náhrady škody a neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj z dôvodu nepreukázania tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý mal spočívať v prieťahoch v súdnom konaní - nerozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 poverenia, v zákonom stanovenej lehote, od ktorých odvodzoval svoj nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., sa nezakladali na pravde, preto súd prvého stupňa žalobu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého patrí náhrada úspešnej žalovanej. Keďže žalovaná trovy konania nevyčísliť v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd prvého stupňa vyslovil vo výroku rozsudku, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal, ako to vyplýva z § 151 ods. 1,2 O.s.p.

Okresný súd Michalovce (ďalej len "súd prvého stupňa") uznesením č.k. 16C/174/2012-78 zo dňa 21. 4. 2015 uložil žalobcovi povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zák. č. 71/92 Zb.

Proti tomuto rozsudku aj uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca.

V odvolaní proti rozsudku zo dňa 10. 12. 2014, č.k. 16C/174/2012-54 žalobca uviedol, že ho podáva z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal súdu, že prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom. Namietal ďalej, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobca tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobcu na súdnu ochranu. Nemal možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietal ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkal súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mal mať žalobca možnosť vyjadriť sa. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkal nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy súd sa zaoberal

len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobcu o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmä úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jeho názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkal tiež súdu, že nebol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody. Nakoniec namietal, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odvolaní proti uzneseniu zo dňa 21. 4. 2015 č.k. 16C174/2012-78, odvolateľ vytkol súdu prvého stupňa, že uznesenie nie je riadne odôvodnené v zmysle § 169 ods. 2 a 3 O.s.p., nakoľko neobsahuje žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Pokiaľ ide o súdom uloženú povinnosť žalobcu zaplatiť súdny poplatok uviedol, že v zmysle položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony ako sú odvolanie, dovolanie a pod. V tej súvislosti poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, z ktorej vyplýva, že žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č. 1a sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca vo veci podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. V tej súvislosti poukázal na rozsudok NS SR z 29. 03. 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Žalobcovi bola preto v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Poukázal na to, že v danom prípade použitie analógie legis vzhľadom na článok 59 ods. 2 Ústavy je vylúčené. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný článkom 2 ods. 2 Ústavy a teda platí, že môže konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch a v tej súvislosti na tú skutočnosť, že žaloba žalobcom bola podaná pred 01. 10. 2012. Spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí, keďže ide o konanie oslobodené od platenia súdnych poplatkov. V tej súvislosti poukázal na iné rozhodnutia Okresného súdu Komárno a Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorých kópiu pripojil k odvolaniu. Poukázal aj na zápisnicu z rokovania Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 11. 2013.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu tak proti rozsudku ako aj uzneseniu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiam, proti ktorým sú odvolania prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu nie je možné vyhovieť.

K odvolaniu proti rozsudku odvolací súd uvádza nasledovné:

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 4. 5. 2016 o 9.10 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 25. 4. 2016 v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca konkrétne namieta, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednáwanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 10. 12. 2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobcovi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 10. 12. 2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 22. 10. 2014 a žalovanej tiež dňa 22. 10. 2014.

Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Dňa 5. 12. 2014 bol súdu doručený návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, v ktorej uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o nevylúčení sudcov Okresného súdu Michalovce z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, z ktorého dôvodu podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky a z tohto dôvodu navrhol aj zrušiť pojednávanie. Zároveň navrhol predložiť znalecký posudok ako dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Žalobca ani jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť neospravedlnili a keďže o nevylúčení zákonného sudcu už bolo rozhodnuté nadriadeným súdom, pričom toto rozhodnutie je právoplatné, nepovažoval súd žalobcom tvrdený dôvod za dôležitý v zmysle ust. § 119 O.s.p., a preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov. Žalovaná sa z neúčasti ospravedlnila a súhlasila s prejednaním a rozhodnutím veci v jej neprítomnosti. Na tomto pojednávaní súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou tohto spisu, ako aj oboznámením spisu sp. zn. 7Er/443/2011 Okresného súdu Michalovce. Následne poučil účastníkov podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti

žalobcu, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom, pretože pre tento postup boli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Zároveň bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu v odvolaní, že ho súd nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a tým mu znemožnil realizáciu jeho procesného práva navrhovať dôkazy.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonný sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012 č.k. 6NcC/52/2012-66, a to v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 16C/133/2012, s ktorým konaním bolo spojené aj konanie v tejto prejednávanej veci (sp. zn. 16C/174/2012).

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 7Er/443/2011, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Michalovce sa v konaní vedenom pod sp. zn. 7Er/443/2011 nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenia poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu, a to vzhľadom na skutočnosť, že vo vyššie uvedenom konaní exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa lehota 15 dní pre vydanie poverenia nevzťahovala v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exek. poriadku v spojení s ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exek. poriadku a okrem toho tiež súdny exekútor nepredložil súdu návrh na vykonanie exekúcie bez väd.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom,

žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V prejednávanej veci exekučným titulom je práve rozhodcovský rozsudok, z ktorého dôvodu súd nebol viazaný lehotou 15 dní, a preto nedodržanie vyššie uvedenej lehoty, ktorá sa nevzťahuje na prejednávanú vec, nemôže mať za následok nesprávny úradný postup súdu.

Je pravdou, že rozhodcovský rozsudok ako samostatný exekučný titul bol do zákona č. 233/1995 Z.z. zapracovaný na základe novely č. 102/2011 účinnéj od 1. 6. 2011, ako však vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu, išlo iba o odstránenie interpretačných pochybností ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exek. poriadku, kde ako exekučný titul boli dovtedy uvedené rozhodnutia rozhodcovských komisií a nie súdov. Zákonodarcu v dôvodovej správe vysvetľuje, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exek. poriadku, a preto rozhodcovský rozsudok nemôže byť chápaný ako exekučný titul v zmysle ust. § 41 ods. 1 Exek. poriadku v nadväznosti na ust. § 35 Zákona o rozhodcovskom konaní ani pred novelou ust. § 41 ods. 2 Exek. poriadku, pretože sám zákonodarcu vysvetlil, že jeho úmyslom bolo pod exekučné tituly uvedené v ust. § 41 ods. 2 písm. d/ zahrnúť rozhodnutia všetkých rozhodcovských konaní, a to či už súdov alebo komisií. Rozhodcovský rozsudok bol teda exekučným titulom v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exek. poriadku aj do 31.5.2011, aj keď to nebolo výslovne uvedené v znení citovaného ustanovenia.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona 514/2013 Z.z. od 1. 1.2 013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázal, že by jeho sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 7Er/443/2011, a teda záver o nesplnení podmienok pre zodpovednosť žalovanej za vznik škody žalobcovi v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., je vecne správny.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky.

K ostatným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nerozhodoval o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, preto odvolacie námietky vzťahujúce sa k tomuto rozhodnutiu sú bez právneho významu.

Pokiaľ žalobca namieta, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením celého obsahu spisu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7Er/443/2011 a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spise Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7Er/443/2011 a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní.

K námietke žalobcu, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sám žalobca podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní. Konkrétne možno poukázať na tvrdené rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, pričom takéto rozhodnutie v prejednávanej veci nebolo vydané, ďalej na tvrdené nedoručenie vyjadrenia k žalobe, ako aj na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, ktoré sa na prejednávajúcu vec nevzťahujú. Rovnako sa to týka aj námietok ohľadne rozhodovania o škode a nemajetkovej ujme, keďže v prejednávanej veci sa o nej vzhľadom na nedostatok základu predmetu konania nerozhodovalo.

K odvolaniu proti uzneseniu odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že postup súdu prvého stupňa, ktorým uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur je v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon), preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil (§219 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 10 ods. 1 veta prvá a druhá zákona, ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote 10 dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Podľa § 1 ods. 1 zákona súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 zákona ak je sadzba poplatku stanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Z cit. zákonných ustanovení vyplýva, že poplatok za odvolanie je poplatkom za konanie súdov. Pod konaním treba rozumieť konanie vo veci samej.

Občianskoprávne konanie na prvom stupni i na druhom stupni tvorí jeden celok, keďže sa končí až právoplatnosťou prvostupňového rozhodnutia. Na účely plnenia poplatkovej povinnosti účastníkov konania však prvostupňová i druhostupňová fáza konania predstavuje samostatné konanie (§ 6 ods. 2 veta prvá zákona). Konanie na návrh sa rozumie predovšetkým konanie podľa Občianskeho súdneho poriadku. Konaním sa pre účely platenia súdnych poplatkov považuje nielen konanie pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie. Znamená to, že súdny poplatok sa predovšetkým platí za podaný návrh na začatie občianskeho súdneho konania v prvom stupni. Ak konanie prechádza do fázy druhostupňovej, treba poplatok zaplatiť opätovne, a to podľa rovnakej sadzby, ako tomu bolo v konaní uskutočnenom na prvom stupni. Ak je teda sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie v jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní. Na uvedené ustanovenie nadväzuje § 7, v ktorom sa určuje základ poplatku pri jednotlivých druhoch predmetov poplatkových úkonov. Z ich formulácie je zrejmé, že za základ poplatku sa považuje vždy predmet konania vo veci samej, teda vo veciach začatých na návrh, predmet konania určený žalobou (návrhom). Ten je aj predmetom odvolacieho konania, samozrejme v rozsahu, v akom je rozhodnutie súdu prvého stupňa o veci samej napadnuté odvolaním. Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním. Uvedené platí nielen pre návrh na začatie konania, ale aj pre návrh na obnovu konania, návrh na preskúmanie rozhodnutia orgánov verejnej správy na základe žaloby, procesné podanie, ktorým sa rozširuje návrh (žaloba). Pod pojem návrh treba subsumovať aj odvolanie a dovolanie.

V danom prípade žalobca podal návrh na súd dňa 27. 09. 2012. Vzhľadom na platnú právnu úpravu od zaplatenia súdneho poplatku za žalobný návrh bol oslobodený (§ 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch, platného do 30. 09. 2012). Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k zákona o súdnych poplatkoch bolo od 01. 10. 2012 zrušené. V prílohe sadzobníka súdnych poplatkov (položka 7a) bola určená sadzba súdneho poplatku za tento druh žalobných návrhov pevnou sumou vo výške 20,- eur. Pre spoplatnenie úkonu je rozhodujúce, kedy návrh (žaloba, odvolanie, dovolanie) bol podaný. Žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podal 28. 1. 2015, teda v čase, keď už boli konania na náhradu škody spôsobené nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom spoplatnené.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi súdny poplatok za podanie odvolania, jeho postup bol v súlade so zákonom.

Vyššie uvedené právne závery vyplývajú z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 01. 2015 sp. zn. 7Cdo 323/2014, ktorý v tomto rozhodnutí zaujal svoj právny názor k otázke vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie v obdobnej právnej veci.

V nadväznosti na vyššie uvedené sú polemiky odvolateľa o rozdielnych právnych názoroch okresných súdov v otázke vyrubovania súdneho poplatku bez právneho významu.

Námietky žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolací súd považuje za neopodstatnené, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok a uznesenie odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.